

Sinde før have kunnet tænke sig at forsvare.

Den højtærede Statsminister spurgte om, hvad en Venstreregering vilde have gjort under den sidst afsluttede Konflikt. Man maa være ret naiv, naar man tror med nogen Virkning at kunne stille den Art Spørgsmaal. Hvad en Regering vil gøre under en Konflikt af den Beskaffenhed, kan man virkelig ikke sige, naar man ikke har siddet som Regering og været inde i alle de foreliggende Forhold. Kun een Ting kan jeg sige, at Venstres Regering vilde i alt Fald ikke have skabt noget lignende som det Voldgiftsprovisorium, som den højtærede Statsminister har syslet med, noget, der vilde have skabt Kaos over det hele og gjort Forholdene langt værre, end de var tidligere.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Schrøder) kom med forskellige Betragtninger, som jeg ikke synes i nogen højere Grad vedkommer Sagen, f. Eks. om Sigurd Bergs Indgriben i sin Tid i Typografkonflikten, hvor der slet ikke var Tale om tvungen Voldgift eller om, hvorvidt det var Arbejderne eller Arbejdsgiverne, der havde mest Skyld i Arbejdskonflikten. Det kommer slet ikke Sagen ved. Jeg har heller ikke med et Ord nævnt disse Ting. Jeg har ikke indladt mig paa at bedømme, om det var den ene eller den anden Part, der slog først, eller hvem der havde mest Uret. Det er slet ikke det, det kommer an paa, det er det forfatningsmæssige Spørgsmaal, der her interesserer mig.

Den Dagsorden, det ærede Medlem har stillet, var i Virkeligheden interessant, og den var særlig interessant derved, at den gik udenom det brændende Punkt, udenom det Punkt, hvorvidt det vilde være berettiget af den høje Regering at udstede et saadant Voldgiftsprovisorium. I dette karakteristiske Træk genkender jeg et æret Medlems Firmamærke, nemlig det ærede Medlem Hr. Rodes, det ligner hans sædvanlige Dagsordenspolitik under dette Ministerium, som den ene Draabe Vand ligner den anden. Men nu har det ærede Medlem med den naturlige Kløgt, han sidder inde med, syntes, at nu havde han tilstrækkelig mange Gange mødt op med Redningsbøjen til det haardebtbrængte Ministerium, nu vilde det se bedre ud, om Dagsordenen blev stillet af en af den højtærede Statsministers Parti og det ærede Medlem Hr. Rode tiltraadte den. Men, undskyld jeg siger det, Haanden er nok Esaus, men Røsten er Jakobs.

Det ærede Medlem Hr. Rode sagde saa, at han mente naturligvis, at der var paa-

trængende Tilfælde til Stede. Det mente han selvfølgelig, fordi den højtærede Statsminister har Brug for den Mening; men det ærede Medlem indvikler sig alligevel i en Selvmodsigtelse, idet han sagde, at det var meget uklogt af den højtærede Statsminister at benytte den provisoriske Vej. Naar det ærede Medlem kan sige dette, maa han dog mene, at der havde været Tid til at vente, indtil Rigsdagen kunde indkaldes, thi hvis alle de Ulykker ellers uvægerlig var sket, kunde man fra hans Standpunkt ikke sige, at det var uklogt af den højtærede Statsminister at vælge den provisoriske Vej. Det ærede Medlem Hr. Rode kommer herved i en betydelig Modsætning til sig selv.

Jeg beundrede det ærede Medlems Montanus-Veltalenhed, da han skulde til at bevise, at det var helt hen i Vejret med de to Hovedgrundsætninger, jeg opstillede. Det var hen i Vejret, at man ikke maatte ved foreløbig Lov løse paa Forhaand og derved overfor Rigsdagen foregribe Løsningen af store vidtgaaende Samfundsspørgsmaal. Nu kunde jeg lide at have set det ærede Medlems Ansigt, hvis et Provisorium af denne Art var blevet udstedt under den forrige Regering, det vil altsaa sige et Provisorium, der havde været mod det ærede Medlems og den daværende Oppositions Ønsker og havde været af lige saa dybtindgribende samfundsmæssig Betydning. Jeg kunde lide at have set det ærede Medlems Ansigt og høre den harmdirrende Protest, der vilde være kommet fra ham, derom kan der ingen Tvivl være, en Protest, der for saa vidt ogsaa havde været berettiget nok. Thi selv om der ikke har været talt noget videre om det, fordi man ikke kunde tænke sig, at nogen Regering skulde kunne løse store Samfundsspørgsmaal ad provisorisk Vej, har det dog været noget, som der har været stiltiende Enighed om mellem alle politisk tænkende Mennesker.

Ligesaa det andet Punkt. Dår giver det ærede Medlem Hr. Rode min Udtalelse en let Drejning, saaledes som han gerne gør. Han siger, at jeg har krævet, at Regeringen med Sikkerhed skal vide, at den kan faa den foreløbige Lov vedtaget. Det har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, at der maa hos Regeringen være en rimelig og begrundet Forventning (*Statsministeren* [Stauning]: Det var der ogsaa!). Nej, det var netop det, der ikke var, der var meget mindre end det, for der var en Viden om, at i det ene af Rigsdagens Ting var der Flertal *mod* Foranstaltningen. Saa lidt har der været Tale om en rimelig